

Glædestaarer. Tidligere Modstandere møder frem med Haanden paa Hjertet og forsikrer, at de i deres Inderste altid har tilhørt den hellige Sag og kun ved et ulykkelig Sammenstød af Omstændighederne hidtil har været forhindret i at ofre Livet for den.

„Jeg har i et Par Taler denne Sommer advaret mod den skjulte og forklædte Reaktion, der sniger sig omkring imellem os og nu er vor største Fare. Den skuffer de godtroende i al Slags vel udtænkt Formumning — ogsaa i Præstekjolen. Ja, allermest i den! Det synes at være en historisk Lov, som det nu er paa Tide at faa draget frem til Overvejelse for det danske Vælgerfolk, at der i den tvivlsomme Hob, der i den ellefte Time slutter sig til en sejrende Bevægelse, som Regel befinder sig et paafaldende stort Antal Præster, og saadan har det ogsaa været i vort Tilfælde. Vor brave Gejstlighed, der sad forskanset rundt om i Præstegaardene med teologisk opsvulmede Hjerner under Kalotten, de er nu nær ved at blive vore mest yderliggaaende og kampivrige sociale Reformatorer. Læg Mærke til det forsinkede Mod, hvormed endogsaa Provster og Bisper nu træder i Skranken for Lighedens og Broderskabets Samfundslære! Den samme Klerus, der bekæmpede denne som forargelig og ukristelig, saa længe der var nogen Mulighed for at kvæle den i Fødslen, er nu bleven Smaamandens s a n d e Venner, og adskillige af vor Tids unge Præster har jo virkelig med prisværdig Offervillighed personlig taget Del i Arbejdet for at lindre den sociale Nød. Jeg siger om alt dette: Bedre sent end aldrig, naar det gælder Næstens Vel. Men vore kære ornat-